

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι άνοιχτό.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στας 'Επαρχίας — και 'στο 'Εξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μία δεκάρα.

Είκοστή Αύγούστου
κι' έποχή τού μούστου.

Διακόσα δεκαπέντε λογαριάζω
και πάλι 'στην 'Αθήνα λημεριάζω.

Στή μέση σας πετώ
μέ οίστρο δυνατό.

Βρέ Πήγασε, βρέ γαίδαρε, κατέβα χαμηλά,
παραίτησε τò ξάπλωμα και τῆς α λ ο ς τήν θ ι ν α,
και τίναξέ με 'γρήγορα από πολύ 'ψηλά
σ' αυτό τò ούρητήριον, που λέγεται 'Αθήνα.
'Εμπρός, εμπρός, βρέ γαίδαρε, άν σου βαστούν τὰ κώτσα,
και πήδα και όγκάνιζε κι' εμπρός και 'πίσω κλώτσα.

—*

Παραίτησε τήν Φρεαττύ, παραίτα τόν Σκουλούδη,
και νά γκαρίζης άρχισε πολεμικό τραγοῦδι.
Είς τήν Παλλάδα τήν κλεινήν, είς τήν 'Αθήνα τράβα,
νά 'δῆς φευρτούναις, συμφοραίς, κατακλυσμούς και
[σάλους...]
τούς 'Ιταλούς τούς έπιασε θυμός για τήν Μασσάβα
και τάβαλαν 'στ' αληθινά μ' έμάς και μέ τούς Γάλλους.

—*

Αέν είναι παίξε γέλασε, αγρίεψαν κι' εκείνοι
των καντουνιών οι ραφωδοί και οι σιγιόρ Κρισπίνοι,
και κάτω είς τόν Πειραιά με τῆς άρμάδαις φθάνουν
μέ στερεάν απόφασιν αποκλεισμό νά κάνουν.
Και άνω κάτω 'βρίσκονται μικροί μεγάλοι όλοι,
κι' ο Δεληγιάννης τάκουσε και τῶστριψε 'στην Πόλι.

Πλακόνουν οι βαρύτονοι, πλακόνουν οι τενόροι,
οί πρώτοι Πουλταινέληδες και οι λιμοκοντόροι.
Μας έρχονται με δίκροτα και δυνατά κανόνια,
που άν αρχίσουν νά βροντούν ρουθούνι δέν θά μείνη,
φέρνουν και φουσαρμόνικαις, κιθάραις, μακαρόνια,
και πεντακοσιάδραχμα τού κόντε 'Αδρείνη.

—*

Του 'Αδρείνη έρχονται οι φίλοι πατριώται
και οι του Κρίσπη κίβδηλοι κατακτηταί κι' ιππόται.
Του 'Αδρείνη παραιτούν τὰ σκοτεινά λημέρια
και νά μας δείξουν έρχονται για φόβο τῆς άρμάδαις...
φυλάξετε τῆς τσέπαις σας και μέ τὰ δαρά σας χέρια
κι' όσο 'μπορείτε φεύγετε από μακαρονάδες.

—*

'Εμπρός, εμπρός, βρέ Πήγασε, είς τήν 'Αθήνα τράβα
νά 'δούμε τί θά κάνωμε με τούτη τήν Μασσάβα,
γιατ' οι τενόροι έγιναν 'στη ράχη μας τσιμπούρια
και ο Ρετσίνας έστησε 'στην Φρεαττύ τσιμπούρια
'Η τόση καλοτέρας ος έφάναι: μία, γαίδαροι,
και άφησε τρεις κανοναίς στών 'Ιταλόν τή μούρη.

—*

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Καλῶς τὰ μάτια σου τὰ δρό... καλῶς μᾶς ἤλθες, ξένε!..
ἀπὸ τὴν Πόλι ἐρχεσαι;

Φ.— Μὴν τὰ ρωτᾶς, καυμένε.

Π.—Εἶδες Ἀράπη, Φασουλῆ; .. γιὰ 'πές μου ἐφοβήθης;
εἰς τὸν ὄντᾳ καμμιᾶς Χανούμ γιὰ 'πές μου ἐκοιμήθης;
ἤπιες τοιμπούκι καὶ ρακὶ εἰς τὸν σοφᾶ ἐπάνω;
εἶδες τὸν Καφφετζήμπαση καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο;
Δὲν εἶδες τὴν Βασιλικὴ μ' ἐκείνο τὸ φακίδι;
δὲν εἶδες καὶ τὸν Θεοδωρὴ ποῦ ἔφυγε 'στὴν Πόλι;
Γιὰ 'πές μου, ἀφιλότιμε, τί γίνεσαι, τί κάνεις,
διότι σ' ἐπεθύμησα καθὼς καταλαμβάνεις.
'Αλήθεια ἐταξείδεψες γιὰ καθαρὸν ἀέρα,
ἢ βῆμα δὲν τὸ 'κούνησες καὶ οὐ ἀπ' ἐδῶ πέρα;
γιατὶ μοῦ εἶπαν μερικοὶ πῶς ὄλο σου τὸν μῆνα
τὸν 'πέρασες ἐν κόγιτο ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθήνα,
καμπόσοι πῶς τὸν 'πέρασες, χωρὶς κανεὶς νὰ ξέρῃ,
'στοῦ Πειραιῶς τὴν Φρεαττὸ κοντὰ 'στὸ Τσιρλονέρι,
καμπόσοι πῶς 'στὸ Φάληρο γυρνοῦσες σασιτισμένους
σὰν λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ ἐρωτοκυπημένους
καὶ λεμονάδες ἐπινες ἀνὰ τὴν παραλίαν,
καμπόσοι ὅτι ἔφυγες διὰ τὴν Ἰταλίαν
νὰ πάρῃς μάκενα καὶ σὺ ἀπὸ τὸν Ἀδρεϊνήν
νὰ κόψῃς χαρτονόμισμα τῆς Ἐθνικῆς μ' ἐκείνην,
καμπόσοι πῶς σὲ ἴδανε μ' ἐξόγκωμα 'στὴ μύτη,
καμπόσοι πῶς σὲ ἴδανε μὲς 'στοῦ Δροικαίτη,
καμπόσοι ὅτι σ' ἔχαψε σκυλόψυχο μεγάλο
καὶ τέλος πάντων μοῦλεγαν τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο,
κι' ἐγὼ ποῦ λὲς δὲν εἴξευρα τί πρῶτο νὰ πιστέψω
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐπήγαινα γιὰ σένα νὰ γυρέψω.
Μὰ νὰ! .. ἐμπρός μου ὕγις καὶ πάλιν ἐπεφάνης...
δόξα νὰ ἔχῃ ὁ θεὸς... ποῦ ἤρουν; τί κάνεις;

Φ.—Τί κόσμος ἀφιλότιμος! .. τὰ πάντα μία χλεύη!..
ἀλλὰ μὲν βούλονται θνητοὶ κι' ἄλλα θεὸς κελεύει.
Ναί μὲν 'στὴν Πόλι ἔλεγα τὸν μῆνα μου νὰ κάνω
νὰ 'δῶ Ἀράπη, Περικλῆ, καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο,
καὶ νὰ φροντίσω μὲ αὐτόν, καθόσον εἰμπορέσω,
τὰς σχέσεις μας τὰς ὀμαλὰς σφικτὰ νὰ κοιμποδέσω,
ἀλλ' ὅμως μὲς 'στὴν τσέπη μου δὲν εἶχε ἀπομείνῃ
οὐτ' ἓνα ψεύτικο χαρτὶ τοῦ κόντε Ἀδρεϊνή,
γιατὶ σὰν ἔχῃς ψεύτικο, καθὼς καταλαμβάνεις,
τάλλᾳξεις μὲ ἀληθινὸ καὶ τὴν δουλειά σου κάνεις.
Ναί μὲν 'στὴν Πόλι ἔλεγα νὰ φύγω δίχως ἄλλο,
μὰ πάλι τὸ ταξείδι μου ἐσκέφθην ν' ἀναβάλω,

ἀφοῦ ὁ νόμος εἰς αὐτὸ δὲν μὲ ὑποχρεώνει,
καὶ ἂν κι' ἐσύρνοντο πολλὰ κοψίματα καὶ πόνοι
κι' ἦτο πολὺ εὐκόλιν κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
ἐκάθισα 'στὴ Φρεαττὸ κοντὰ 'στὸ Τσιρλονέρι.
Καὶ ἀπ' ἐκεῖ μονάχος μου ἐν μέσῳ τῆς γαλήνης
καὶ ἄγριος ὡς ὁ Γαχοῦς, ὁ δαίμων τῆς Σελήνης
μὲ φλογισμένα βλέμματα καὶ ὀρθωμένην κόμην
τὴν Πόλι, τὴν Ἀγιά Σοφίᾳ καὶ ἄλλα ἐσκαπτόμενη
κι' ἐνόμιζα πῶς ἔδλεπα σαλδάρια καὶ πασσάλους
καὶ χαρμενῶν χανούμισσας σὰν τὰ ραχὰτ-λουκούμα.
'Αχ! ἀδελφέ μου Περικλῆ, τὰ πάντα εἶναι χλεύη!..
ἀλλὰ μὲν βούλονται θνητοὶ κι' ἄλλα θεὸς κελεύει.
Κι' ἐφέτος πάλιν ἔλεγα τὸν πλοῦσιον νὰ κάνω,
κι' ἀπὸ τὴν Πόλι 'δρέθῃκα 'στὴ Φρεαττὸ ἀπάνω
καὶ τοιρλονέρι ἔπινα καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα,
καὶ δύο μόνον πλοῦσιον ὑπῆρχαν ἐκεῖ πέρα,
ὁ ἓνας ἡμουνα ἐγὼ κι' ὁ ἄλλος ὁ Σκυλούδης...

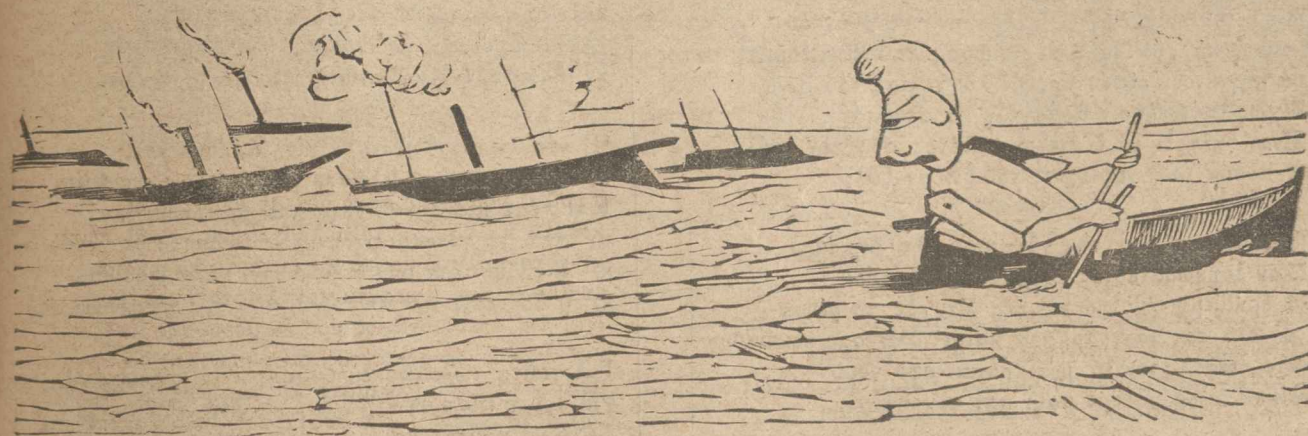
Π.—Βαβὶ τῆς ματαιότητος, βρὲ Φασουλῆ, τῆς φρουρῆς!

Φ.—'Εκεῖ ἐπάνω ἔμεινα ὡς πλάνης ἐρημητῆς,
καὶ πάλιν μὲ προσέβαλε ἡ νόσος φαρυγγίτις
καὶ δὸς τοῦ πάλι γιγτρικὰ καινούρια 'στὰ μπουκάλα,
καὶ εἶχα τόσον πυρετὸν καὶ εἶχα τόσα σάλια,
ποῦ εἰμπορούσα τοὺς Ρωμηοὺς νὰ φτύσω ἕναν ἓνα
κι' ἀκόμη σάλιο, Περικλῆ, νὰ ἔχω καὶ γιὰ σένα.
Μὰ τέλος ἐπανερχομαι χωρὶς κανὼν νὰ πῶ
καὶ τώρα νέα, Περικλῆ, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω.

Π.—Πολλὰ χαρτὰ κυκλοφοροῦν εἰς πείσμα τῶν πλοῦσιον
καὶ ἐπλήθυναν ἢ Τράπεζαις διὰ τὴν εὐκολίαν
καὶ 'στὴν Ἑλλάδα, Φασουλῆ, καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν.
'Η μία εἶναι Τράπεζα τοῦ κόντε Ἀδρεϊνή
καὶ τὰ πεντακοσάρικα γιὰ μὴ δραχμὴν τὰ δίνει,
δευτέρᾳ Τράπεζα θαρρῶ πῶς εἶναι τοῦ Πολιώτη,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ 'δικού μας πατριώτη,
τοῦ Τσιλιμίκρα ἔπειτα καθὼς καὶ τοῦ Τετράδη
κι' ἄλλων πολλῶν Τραπεζιτῶν σπουδαίων ἐν Ἑλλάδι.
Κι' ἡ Ἐθνικὴ καὶ ἡ λοιπαὶ 'στὰ κρύα θ' ἀπομείνουν,
γιατὶ καὶ ἄλλαις Τράπεζαις νομιζῶ πῶς θὰ γίνουν
χωρὶς καμμίαν ἐγκρίσιν, χωρὶς κανένα νόμο,
καὶ τὰ χαρτονόμισματα θὰ τὰ πετοῦν 'στὸ δρόμο.

Φ.—Τί ἄλλο;

Π.—Βασιλόπουλο ἀγόρι ἐγεννήθη
κι' αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο Χριστόφορος ἐκλήθη.

Τὰ μακαρόνια ἐρχονται... μὲ πᾶσι ριπιτὶ
καὶ 'στὴν Ἀθήνα ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Φρεαττὸ.

Φ.—Τὸ ἔμαθα, βρὲ Περικλῆ, καὶ τί χαρὰ τὴν πήρα,
καὶ τῶν Ρωμηῶν εὐτύχησα καὶ τῇ 'δικῇ μας μοῖρα,
κι' ἐπὶβῆσα ἐκ τῆς χαρᾶς κι' ἐσυλλογίσθην μόνος
πῶς κάθε τόσο ἂν γεννᾷ διάδοχον ὁ θρόνος
ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ γιὰ ἔλους Πριγκηπάτο
κι' ἀπελπισμέν' οἱ Πρίγκηπτες θὰ τρέχουν ἄνω κάτω,
ὡς ποῦ θὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ ἐφημεριδογράφοι,
ὁμιλοῦντες τῆς πικρίδος μας τὰ ἱερὰ ἐδάφη.
Τί ἄλλο τρέχει, Περικλῆ; ..

Π.—Τολμῶ νὰ σ' ἀναγγεῖλω
πῶς ὁ Σουλτάνος ἔπαυσε τὸν Φερίδουν τὸν φίλο,
διότι μὲ τὴν Φασουλῆ μεγάλας εἶχε σχέσεις
καὶ δὴ παρεγνωρίζετο ἡ ἐξουχὸς του θέσις.

Φ.—Ἡ Φασουλῆ τὸν ἔφαγε κι' αὐτὸν τὸν κακομοῖρη
καὶ 'στὸ χορὸ μου τοῦκαμε μεγάλο πανηγύρι.
Τί ἄλλο;

Π.—'Εχω, ἀδελφέ, πολλὰ νὰ σ' ἀναγγεῖλω,
ἀλλὰ γιὰ τὸ ἐρχόμενο θὰ τὰ φυλάξω φύλλο.
Μὰ τώρα στάσου νὰ σὲ 'δῶ καὶ νὰ σὲ καμαρώσω
καὶ γιὰ τὸ καλῶς ὤρισες 'στὸ ξύλο νὰ σὲ στρώσω.

Φ.—Κτύπα καλά, βρὲ Περικλῆ, νὰ θυμῶν τὰ πρῶτα.

Π.—'Ὅσοι λοιπὸν ἐκτὸς κλωστοῦν 'στὰ εὐγενῆ σου νῶτα.

Τοῦ Φασουλῆ τροπάρι
'στὸν κύριον Ψυχάρη.

'Ελάθα τὸ βιβλίον σας, ἐκείνο τὸ γνωστὸ,
τοῦτέστι τὸ Ταξίδι σας, καὶ σὰς εὐχαριστῶ.
Τὸ διακρίνει αἰσθητικὴ καὶ ποιητικὴ καὶ χάρις,
ἀφοῦ αὐτὸ τὸ ἔγραψε ὁ κύριος Ψυχάρης,
κι' ὁ συγγραφεὺς του φαίνεται πῶς τάχει τετρακόσα,
μὰ καὶ πῶς τὰ εὐρήκατε μπασιτούνια εἰς τὴν γλώσσα.

Μία φορὰ κι' ἐναν καιρὸ εἰς ἀγνώστον μου τόπον
ὁ Λαβδαῶθ ἐσύγχυσε τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων,
κι' ἐγένετο πολὺ κακὸ κι' Ἑβραίων γλῶσσα ἦτον
κι' οἱ ἀνθρώποι δὲν εἴξευραν τί λέγουσι μετὰ τῶν
κι' ἐφάναξαν μὲ σχήματα καὶ μὲ σημεῖα τὰσα,
καὶ ὁμιλοῦσε ὁ καθένας καὶ μὴ 'δικῇ του γλώσσᾳ.

Δὲν εἰμπορῶ, παρὸν ντονέρι, τὴν γλῶσσα σας νὰ νοιώσω,
κι' αὐτὰ θὰ πλῶμεν κι' ἐμεῖς οἱ Ἕλληνας ἀπτοί,
ἂν ἓνας λογιώτατος φυτρώνη κάθε τόσο
μὲ τὸ κὸ του λεξικὸ καὶ γλῶσσα χωριστή.

Θά ξεφουρνίζω ὁ καθείς καὶ μιὰ ἰδική του λέξι
καὶ τὸ μισθὸ μας εἰς αὐτὰ δὲν θὰ ἴμφορῃ ν' ἀνθέξῃ.

Θά χάσωμε τὸν μπουσούλα, θά τᾶχωμε χαμένα,
θὰ ὀμιλῶ ὅτ' ἐν Περικλῇ, καὶ ὁ Περικλῆς σ' ἐμένα,
καὶ ἐν ᾧ ἐγὼ θὰ τοῦ ἴμιλῶ μὲ ὄλα τὰ σωστά μου
ὁ Περικλῆς θὰ στέκεται σὺν κούτσουρο ἴμφορᾶ μου
καὶ δὲν θὰ νοιώθῃ ὅτε γρῦ ἄφ' ὅσα θὰ τοῦ λέω
καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆ σκάση μου θὰ κάθωμαι νὰ κλαίω.

Ἐγὼ εἰς τοῦτον θὰ ἴμιλῶ διάλεκτον τοῦ Κόντου
καὶ ἐκεῖνος πάλι θὰ ἴμιλῃ μὲ γλῶσσα τοῦ Ψυχάρη,
καὶ θὰ πηγαίνουν αὐτῶ πως τὰ λόγια μας τοῦ βρόντου
καὶ δίχως συνεννήσιν θ' ἀρχίζῃ τὸ στηλιάρι.
Κι' εἶναι σκληρὸν νὰ δέρνεται κανένας σὺν τὸν σκύλο
χωρὶς ποσῶς νὰ ἐννοῇ γιὰτὶ τοῦ δίνουν ξύλο.

Νομίζετε πῶς γύρατε τὴν γλῶσσαν τὴν δημῶδη
καὶ ὄλον ἐσηκώσατε τὸν κόσμον εἰς τὸ πόδι.
Ἄλλὰ ὀρχίζεσθαι καὶ ἐγὼ εἰς τῆς Στυγὸς τὸ ρεῦμα
πῶς μ' ὄλα σας τὰ γράμματα καὶ μ' ὄλο σας τὸ πνεῦμα
ἐκάματε, παρὸν ντονέρ, μιὰ τρύπα ὅτ' ἐνερὸ
καὶ ἀδίκως τώρα χάνομε μαζί σας τὸν καιρὸ.

Σὰς λέγω πῶς ἴπατῆσατε ἐπάνω εἰς τὴν πῆτα
καὶ ἄερα καθουρδίζετε καὶ ἄερα κοπανᾶτε,
καὶ ἂν ἀντὶ τοῦ ὀψιλον σὲς γράφετε τὸ βῆτα
μὴ καινοτόμος θέλετε γιὰ τοῦτο νὰ περνᾶτε.
Αὐτὰ τὰ στέτα ὁ καθείς τὰ κάμνει ἐλευθέρως
καὶ εἰς τὸ ἄστυ τῶν σοφῶν καὶ εἰς κάθε ἄλλο μέρος.

Εἰς τὰς ὀρέξεις σας αὐτὰς κανεῖς δὲν ἐπεμβαίνει,
καὶ ἐγὼ ἂν μεῦλθῃ ἔξαφνα νὰ γράψω τὸ ψῶμι
μὲ ἦτα ἢ μὲ ὀψιλον καὶ ὀψιγεγραμμένη,
ἢ γλῶσσα καὶ τὰ γράμματα δὲν χάνουν ἐν τιμῇ,
καὶ ὅτε ὅτους γραμματικὸς γι' αὐτὸ θὰ δώσω λόγο,
καὶ ὅπως καὶ ἂν γράψω τὸ ψῶμι, τὸ πέρνω καὶ τὸ τρώγω.

Ἄλλ' ἔξαφνα ἢ γλῶσσα μας ὀπίσω νὰ γυρίσῃ
καὶ νὰ πετᾷ ὅτ' ἐν μέσῃ μας ὁ κύριος Ψυχάρης
μιὰ γλῶσσα ποῦ τὴν ἐννοοῦν μονάχα ὅτ' ἐν Παρίσι,
γιὰ τοῦτο δὲν σὰς γίνεσθαι, ἀγαπητέ, ἢ χάρις.
Καὶ ἂν ὡς πατριώτην μου πολὺ σὰς ἀγαπῶ,
ἀλλὰ ποτὲ ὅτ' ἐν Περικλῇ τὸ τόντις δὲν θὰ ἴπω.

Ἐγὼ ἴμιλῶ ὅτ' ἐν Περικλῇ, καὶ μ' ἐννοεῖ ἐκεῖνος,
ἂν καὶ εἶναι ἄνθρωπος ἄπλοος, ἡλίθιος καὶ κτήνος,
καὶ ἂν μεῦρχεται καμμιὰ φορὰ κανένα ἔξαφνικὸ
καὶ τοῦ φουρνίζω κάποτε βαθὺ Ἑλληνικὸ
αὐτὸ τὸ κάνω, μὲν ἄμει, μονάχα γιὰ τὸν στίχο,
καὶ ὄλο φουσῶ καὶ ξεφουσῶ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχω.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' ἐν τῇ μου ἀνέστη
ὅτ' ἐν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δὲν ὅτ' ἐν λάδι, τρεῖς ὅτ' ἐν ξύδι.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

Κακὴ φαγοῦρα ἤρχισε τοὺς γνωστικούς νὰ τρώγῃ
καὶ σὺν νὰ μὴ μᾶς ἐφθάναν εἰς ἀπ' ἐδῶ σοφοί
μεγάλοι μᾶς ἐφύτρωσαν καὶ ἀπ' ἐξω γλωσσολόγοι
ποῦ βγάζουνε τὸ ὀψιλον καὶ γράφουνε τὸ γι.
Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ στέτα τῶν καὶ ἄλλους χωρατῶν
δουλειαὶς μὲ φούνταις ἀνοίξαν εἰς τοὺς καλαμαράδες.

Ὅμως ἐγὼ δὲν ἀπαντῶ ὅτ' ἐν ἑνῇ καὶ ὅτ' ἐν ἄλλῃ,
καὶ ἂν, μὲν σέρ, δὲν θέλετε καὶ σὲς νὰ ξεγαλήτε,
νὰ μάθετε τὴν γλῶσσαν σας εἰς ἑνὴν παπαγάλο
καὶ ἴσως κατορθώσετε νὰ συνεννοηθῆτε.
Ἄλλὰ ἐγὼ τὴν γλῶσσαν σας καθόλου δὲν τὴν θέλω
καὶ ἀλατισμένη καὶ παστὴ ὀπίσω σὰς τὴν στέλλω.

Ἡ νέα καθαρέβουσα θὰ γίνῃ ἁπλουστέρα
καὶ αὐτὴ θὰ εἶναι γλῶσσα μας βεβαίως μιὰ ἡμέρα.
Καὶ τότε πῆλ δὲν θὰ χῶμε τρεχάματα καθόλου
καὶ ἀπὸ τὸ γλωσσόφάγωμα τοῦ κόσμου θὰ γλυτώσω
καὶ ἐλπίζω τότε σὺν θεῷ νὰ πᾶν κατὰ διαδόλου
καὶ ἢ δοτικαῖς πληθυντικαῖς, ποῦ σὰς πειράζουν τόσο.

Γιὰ τοῦτο τώρα πολεμοῦν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
γιὰ τοῦτο πολεμῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὰδεῖο μου κεφάλι.
Αὐτὸ νὰ κάμετε καὶ σὲς, ποῦ φέρετε τὰ πρῶτα
εἰς μάθησιν ἀληθινήν, εἰς γνώσεις, καὶ εἰς φῶτα,
καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸνομα τιμᾶτε εἰς τὴν ἑνῇ
μὲ τὰ πολλὰ σας γράμματα καὶ τὴν χρυσὴν σας πένα.

Στὴ γλῶσσα ὀποῦ γράφετε ὁ κόσμος δὲν προσέχει
καὶ ἀφήσετε τὴν γλῶσσαν μας νὰ τρέχῃ ὅπως τρέχει.
Σιγὰ σιγὰ μὲ τὸν καιρὸ θὰ μορφωθῇ καὶ ἐκεῖνη
καὶ ἢ ἀργὰ ἢ ἴμφορᾶ γλῶσσα σωστὴ θὰ γίνῃ.
Δὲν πρέπει σ' ὄλα του κανεῖς τὸ ἴμφορᾶ νὰ θέλῃ...
ἀγάλη! ἀγάλη γίνεται καὶ ἢ ἀγγουρίδα μέλι.

Ποῦ κυνηγᾷ πολλοὺς λαγοὺς αὐτ' ἑνῇ καὶ δὲν πᾶνει,
θερρίζει ἄφθονο καρπὸ ὀποῖος ὅτ' ἐν ὥρᾳ σπέρνει,
ἢ σκύλ' ἀπὸ τῆ βία τῆς στραδᾶ κουτάδια κάνει,
καὶ ὅτ' ἑνῇ κοῦκος μοναχὰ τὴν ἀνοίξῃ δὲν φέρνει.
Θέλω καὶ ἄλλας νὰ σὰς πῶ τοιαύτας παροιμίας,
ἀλλ' ἢ πατριὲς ἐδρίσκειται εἰς ὥρας τρικυμίας.

Κακὸ μεγάλο κατ' αὐτὰς θαρρῶ πῶς θὰ μᾶς γίνῃ
μὲ τὰ χαρτονομίσματα τοῦ κόντε Ἀδρεῖνη,
καὶ δὲν εἰσεύρει ὁ καθείς μ' αὐτὸν τὸν μασκαρᾶ
ἂν ἔχῃ ὅτ' ἐν σακκούλῃ του ἀληθινὸν παρᾶ
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχομεν τρεχάματα μεγάλα,
καὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν δὲν σὰς γράψω καὶ ἄλλα.

Καὶ νῦν μεθ' ὀπολήψεως διατελεῖ πολλῆς
πρὸς τὸν Ψυχάρην τὸν κλεινόν... ὁ φίλος Φασουλῆς.

μὲ Σημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μετὰ οἰκοδομήν
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.